

6.

„Takže?“ Teď už se nedalo mluvit o nervozitě – byla jsem doslova šílená zvědavostí. Flek byl od začátku potíživista. Tedy, ne úplně od začátku, ale od chvíle, kdy jsem se o něm dozvěděla. Nejdřív mi bylo špatně z poloviny jídel, která jsem do té doby milovala. Ten mrňavý prevít zařídil, abych nemohla cokoli s větším než mikroskopickým množstvím bylinek, takže jsem byla odkázaná na jídla bez chuti a sladká jídla, nad kterými jsem ale fakt nejásala. Nedovolil mi sníst červené maso, takže mi zbyla kuřata a ryby – ale zároveň způsobil, že jsem nemohla ani cítit tuňáka a lososa, takže jsem strávila hodiny vybíráním kostí ze pstruhů a uzené makrely, po které jsem se naopak mohla utlouct, ble. Zrušila jsem kvůli němu srpnovou dovolenou u moře a místo toho jsem mrzla na zahradě u Kateřiny a Filipa a obalená dekou jsem sledovala, jak si užívají konečně pořádně teplé počasí. Pak mě začala bolet bederní páteř, má masérka mě odmítla vzít, protože těhotné se masírovat nesmějí nebo co, a Kateřina mi řekla, že je to normální. Protože se mi vychýlilo těžiště. A že si mám pořídit boty na opravdu vysokém podpatku. I na doma. Jistě, nevadí, že si při jedné z pěti nočních návštěv záchodu nebo při ranním úprku k míse zlomím nohu a rozbiju hubu – záda mě nebudou bolet, a o to jde, ne?

Přes všechny tyhle komplikace jsem Fleka milovala. A říkala mu to. Slibovala mu, jak se spolu budeme mít skvěle a jak z nás budou super parťáci. Nechávala jsem Adolfku, aby mi ležela na břiše a hřála a ukazovala Flekovi, že i ona ho má ráda. Nebo jsem to aspoň předpokládala. Možná jí prostě dělalo dobře, že slyší a cítí, že se vevnitř něco děje. Anebo tak nějak líně číhala na okamžik, kdy se ta věc podívá ven a ona ji bude moct ulovit – vážně jsem nikdy nevěděla, na co ta kočka myslí. Já to dítě rozmazlovala už v břiše a skákala jsem podle toho, jak pískalo.

A ono mi, za všechny ty hrůzy, které jsem s ním vytrpěla, za tu podělanou zimu, která mi pořád byla, za ty hektolitry džusů, které jsem vyzvracela, nechtělo ukázat, jestli je kluk nebo holka.

„Přísahám, že to vypadá, jako kdyby tam ty ruce měl naschvál!“ zasténala Kačenka. Dneska podruhé se pokoušela toho tvora v nestřeženém okamžiku odhalit, ale zase marně. „Tys mu řekla, že se na něj chystám, že jo!“ obvinila mě nešťastně.

„Ne. Od rána jsem nahlas mluvila o tom, že jdu odpoledne na kosmetiku, na které se k břichu nikdo ani nepřiblíží,“ ušklíbla jsem se. „Jenže ten prevít je chytřej po mně, tak je jasný, že mě prokoukl.“

„Zkusíme to za týden,“ rozhodla má doktorka a kamarádka. Otřela hlavici ultrazvuku, vrátila ho zpátky do držáku a podala mi hrst papírových utěrek. Zatímco jsem utírala gel z podbřišku, slibovala jsem v duchu Flekovi, že za tohle nedostane tu autodráhu, kterou jsem předevčírem viděla v hračkářství a která mě naprosto uchvátila. Vždycky jsem takovou chtěla, jenže naši nezastávali názor, že by si holky měly v rámci genderové vyváženosti hrát i s autíčky. Já byla rozhodnutá si ji pořídit. Tedy, pořídit ji Flekovi. Ale teď, když zlobil? Pch...

„Možná bychom to mohly zkusit u tebe doma? Nebo u mě?“ napadlo mě. Kateřina se ušklíbla a kývla bradou k ultrazvuku:

„Rozhodně nehodlám tahat celou tuhle těžkou krávu přes půl Prahy, aby na mě pak tvůj potomek zase vystrčil zadek.“

„Ale já to fakt potřebuju vědět,“ zabručela jsem. Dychtila jsem po nakupování oblečení. S každým dalším týdnem se mi do krve vyplavovalo víc pitomých těhotenských hormonů a já brečela na poradách (dojetím z povedeného návrhu), hádala se s policajty (zastavila jsem na zákazu, abych se mohla vyzvracet na záchodcích v Mekáči. Uhádala jsem to, protože jsem se nakonec rozbřečela), kvílela nadšením nad oblečky pro miminka a hlavně byla schopná se vrhat na úplně cizí děti a totálně vypatlaně na ně šišlat a očichávat je. Protože – ačkoliv bych tomu dřív nevěřila – ty děti fakt voněly. A já teď chtěla vědět, jestli budu mít malou blondátou holčičku nebo malého blondátého chlapčka, abych mohla vběhnout do obchodu a utratit nehorázný prachy za ponožtičky a další kraviny. Malinký a děsně roztomilý kraviny.

Pak tu byl taky ten detail se jménem, že. Tak nějak jsem tušila, že Flek Mráz / Fleka Mrázová mi na matrice neprojde.

„Dozvíš se to, slibuju,“ poplácala mě Kačenka po ruce. Chtěla jsem jí říct, jak moc ji mám ráda a jak si vážím toho, že se o mě s Fildou tak